

1. Kapitola

Dovolte mi, představit se. Jmenuji se Flavius Cornelius Longus. Jsem svobodný římský občan, dokonce jsem víc, jsem patricij a jedním z nejmocnějších mužů u dvora římského císaře Diokleciána, byť je mi pouhých třicet let. Ve zkratce, jak jsem se jím stal. Dioklecián nebyl a není žádné neviňátko, ale pěkné prase. Neváhá navzdory zákonům znásilnit jakoukoliv ženu a je mu jedno, čím je to dcera nebo manželka. A současně totéž platí pro mladé chlapce. Matka byla vdova a vycítila příležitost přesně v té chvíli, kdy na mě, co by čtrnáctiletém chlapci, spočinul zálibně císařův zrak. Sykla mi tehdy do ucha, abych udělal, co císař bude chtít a tvářil se nadšeně i kdyby to sebevíc bolelo nebo ponižovalo. Popravdě, ani jsem se moc přetvařovat nemusel a ochotně jsem mu svoji prdelku nastavil pro penetraci. Nebylo se tedy co divit, že jsem do týdne byl Puer delicatus, neboli Sladký chlapec a těžil z jeho přízně. Bylo mi jedno, jestli se mi ti úctyhodní, vážení a urození mužové posmívali, protože já jsem se císařových špatných nálad, bát nemusel. Nikdy mi ani slovem neublížil. Tedy kromě své ložnice, odtamtud jsem se vracíval mnohdy v hodně zbědovaném stavu a pro několik dalších dní nepoužitelný.

Ale hověl jsem si v poduškách a blahobytu. Na výsluní jeho moci. Nebyl jsem vyznavačem jen mužského sexu, dával jsem přednost ženskému tělu, ale dokázal jsem být to, čemu římská společnost říkala Versatil. Dokázal jsem penetrovat a být penetrován a to mužem i ženou. Takže o pouhé dva roky později se mi vyplatilo být po vůli i císařovně, což mi zajistilo stálou přízeň vládce. A Dioklecián jím byl, ve všech směrech. Svobodným a hrdým mužům se pranic nelíbilo, když museli pokleknout a líbat lem jeho roucha. A já se tím pomstychtivě bavil. A nutno dodat, že moje matka také. Znovu se dobře vdala a stala se opět váženou římskou patricijkou. Když mi bylo dvacet a císařovna si našla mladšího chlapce, tak jsem poprvé pocítil obavu o své postavení. Zbytečně. Dioklecián byl všechno, jen ne nevděčný. Úřady, které jsem postupně zastával, byly stále vyšší a posměch, kdy jsem i jako dospělý muž stále ochotně nastavil svému císaři

prdel pro zásun, slábl. Moje moc rostla navzdory jejich neúctě ke mně, až dosáhla vrcholu. Teď to byli oni, kdo se mi klaněli a pochlebovali, zahrnovali dary, protože jsem se stal druhým nejmocnějším mužem Říma s titulem pretoriánský prefekt. Tudíž císařův zástupce a ten byl posledních pár let všude jinde než v Římě.

Bylo sice nutným zlem oženit se, ale matka v tomto ohledu opět nezklamala a Lucie Aelie, dcera urozeného patricije nepostrádala jistý půvab a věno. To, co postrádala naprosto, byla chuť rodit mi děti a v posteli byla jako kus ledu. A ke své zkaženosti mohu dodat jen jedině, zase tolik jsem netruchlil, když mi dala syna a na poporodní komplikace zemřela. Svou povinnost vůči rodině jsem splnil a syna svěřil do péče milující babičky na venkov. Ne, že bych ho neměl rád, ale tam byl v bezpečí. Svůj osud jsem mu nepřál a dokonce jsem byl ochoten ho nechat se oženit v budoucnu z lásky, pokud bude nevěsta z přijatelné rodiny. Ale zatím mu bylo sotva pět let a já si tím pádem mohl, jako vdovec užívat plně života a své moci. A někdy jsem se rád toulal ulicemi Říma v převleku a získával slušný přehled o situaci v něm a mohl tak lépe reagovat na případné potíže. Takže jsem byl oblíbený na obou stranách. Jistě, vždy jsem měl za zády a někde v davu několik osobních strážců, na které jsem se mohl spolehnout. Nezastrašoval jsem a nevydíral, proto za mě byli ochotni položit své životy. Jejich rodiny jsem slušně zajistil. A několik jich to dokonce dělalo z opravdové sympatie a náklonosti ke mně.

Moje toulání městem mělo i jiné výhody. Odpočinul jsem si. Od dotěrných patricijů a senátorů, věčně nespokojených úředníků a nesnesitelného papírování, ze kterého mně navíc bolela i záda. Takže i dnes jsem nechal stůl stolem, byť na něm ležela hromada svitků k vyřízení a vydal se do města. Procházka většinou bolestem zad ulevila a zlepšila mi náladu, ale dnes ne. Bezmyšlenkovitě jsem došel až na trh s otroky. Vlastnit je, byla skoro povinnost a nutnost. I správce mé domácnosti byl propuštěný otrok. A už dvakrát jsem mu přikázal, aby koupil někoho vhodného, kdo bude umět ulevit mým zádom. Tu první, kterou přivedl, jsem okamžitě prodal, nezastavila pusou, ani když jsem ji nechal seřezat. Seřezal jsem i správce.

Ten druhý byl muž a myslel jsem, že mně rukama zlomí. Poslal jsem ho raději matce, aby hlídal syna. To mu šlo rozhodně lépe. Takže jsem se zastavil a řekl si, že se podívám, proč je správce tak neschopný někoho vhodného najít. Procházel jsem mezi kupci a prohlížel otroky. Byli nazí a kolem krku měli na provázku cedulky s tím, k čemu jsou vhodní. Moje zklamání dosáhlo skoro maxima, když se na konci tržiště ozvala hádka dvou mužů.

Ty hlasy jsem pochopitelně znal. Byli to dva tajemníci Představeného úřadů, kteří mi nosili na podpis dokumenty. Popošel jsem blíž, abych zjistil, proč hádka vypukla. Pak jsem ji uviděl a pochopil. Musela být odněkud z Galie, protože měla nádherné rudé vlasy do poloviny zad, neobyčejně světlou pleť posetou rozkošnými pihami a byla plnějších tvarů. Jedním slovem krásná, ale pak hned přišla myšlenka, že tahle by mi spíš než masírovat krk, tím krkem zakroutila. Pohrdavě se na ně dívala a lehce ironicky usmívala. Chvíli jsem jejich hádku sledoval a pak jsem kývl na majitele. „Proč nemá cedulku?“ zeptal jsem se. „Tahle ji myslím nepotřebuje!“ odsekl mi kupec. No nemohl jsem se divit, v těch cárech, co jsem měl na sobě, jsem nemohl uctivost očekávat. Znovu jsem se na ni podíval a naše pohledy se střetly. Měla modré, pronikavé oči a teď je nepatrně zúžila. Bylo divné, že neměla žádné tetování, což Galky mívaly. Rozhodl jsem se, když bude nejhůř, tak ji bič naučí poslušnosti a pokoře. Měla jemné ruce, přesně to, co jsem potřeboval a byla tak hrdá, že ta bude mlčet už jen z principu. Sundal jsem si kápi. Hádka vedle mě okamžitě ustala. „Urozený Flavie Cornelia,“ zaznělo uctivě a dvouhlasně, od obou tajemníků.

Kupec zaváhal a znejistěl. Znovu se na mně podíval. Pak se uklonil i on. Konečně mu to došlo. Ještě aby ne. Jediný Flavius Cornelius, který měl přídomek Longus, jsem byl já. A teď jsem stál v celé své impozantní výšce a probodával kupce očima. „Urozený prefekte,“ zakoktal a kolem nás se udělalo místo. Jednak mí pretoriáni už stáli vedle mě bez plášťů ukrývajících jejich zbraně a úcta, kterou jsem měl, nutila ostatní ustoupit. „Kolik za ni chceš?“ zeptal jsem se a ukázal rukou na dívku, která se teď

mračila a vrhala na mně blesky očima. Kupec polykal a přemýšlel. Dát cenu vysoko, mohl mně rozhněvat, jít moc nízko by se dalo vyložit jako úplatek. „Kolik Ti nabídli tihle dva pitomci?“ zeptal jsem se znovu přísně. „Začali se hádat, když se cena vyšplhala na 1100 denárů, urozený prefekte,“ odpověděl kupec uctivě. Natáhl jsem ruku za sebe a jeden z pretoriánů do ní vložil váček s penězi. „Tady je 1500 a osobně ji dovedeš do mého domu!“ řekl jsem a podal mu peníze. Skoro se zlomil v pase. „Jak si přeješ, urozený pane,“ odpověděl podlézavě. Otočil jsem se na ty dva. „A vy dva pokud je mi známo, máte sedět v kanceláři a věnovat se své práci!“ štěkl jsem na tajemníky, kteří okamžitě zmizeli.

Teď už jsem se musel k protivným písemnostem vrátit i já, ale konečně mně nebolela hlava a povolila i bolest zad. Pro jistotu jsem s kupcem a tou holkou poslal jednoho z pretoriánů. Zbytek dne jsem sice seděl za stolem, ale myslel jsem na ni. Nakonec jsem otráveně vstal a šel raději domů. Tolik peněz! Asi jsem se zbláznil! A ještě mně určitě rozzuří, protože nebude umět ulevit zádům! Vztekle jsem vešel do domu a očekával to nejhorší. Ale v domě byl klid a ticho. Tak, jak jsem to měl rád. Otroci mi mlčky svlékali oděv a já jsem se slastně ponořil do lázně. Ale asi jsem se pořád mračil, protože jsem cítil, jak se ruce dívek chvěly strachy. Měly proč, někdy jsem uměl být nemilosrdný. „Kde je ta nová?“ zeptal jsem se otráveně. Správce stál v předklonu a třásla se mu brada. „Musel jsem ji nechat zbit, vzdorovala úplně všemu,“ zakoktal správce. Tušil jsem potíže. Dívky se začaly chvět ještě víc. „Nechte toho!“ zavrčel jsem vztekle. „Běžte!“ poslal jsem je pryč, jen mně dráždily. „Přiveď ji!“ nařídil jsem správci. Raději jsem zavřel oči a snažil se najít klid. Když jsem je otevřel, stála u lázně a drze se na mne dívala. „Na kolena!“ řekl jsem unaveně a znechuceně. Ani se nehнула. Nedělal jsem to rád, ne otrokyním. Kývl jsem na vojáky a Ti ji srazili silou na kolena. Probodávala mně nenávisným pohledem. Její oči plály zlostí a pohrdáním.

„Ignisita,“ řekl jsem a podíval se jí do očí. „To je jediné čím jsem ochoten uznat Tvou divokou nezávislost, touhu po svobodě a vzdoru. Budeš teď moje Ohnivá otrokyně a věř mi, že i když to dělám nerad, tak trestat

umím. Tvrdě. Je na Tobě, jak moc chceš trpět nebo budeš rozumná. Takže teď poslušně umyješ svého pána a pak mu jemně a s citem namasíruješ záda a krk," řekl jsem chladně a ledovým hlasem, který nepřipouštěl diskuzi. Ani se nehnula a proto jsem jen mlčky kývl rukou. Vojáci jí strhli oděv a silou strčili do lázně. Když vyplavala, vzal jsem ji surově za vlasy a znovu ponořil. Chvíli se se mnou rvala, dokonce mně i poškrábala, ale když jsem jí topil už po páté, znatelně jí ubylo sil. Kašlala, plivala vodu a dávala se. Znovu jsem ji chtěl ponořit, když konečně promluvila. „Udělám to," spíš zachroptěla, a i když souhlasila, její oči mi říkaly, jak moc mně nenávidí. „Rozumné," odpověděl jsem a znovu se pohodlně opřel o okraj lázně.

Cítil jsem doslova, jak její oči jiskří vztekem z ponížení, ale poslušně vzala houbu a začala mně umývat. Vztekle dřela moji kůži a mně to bylo příjemné. Měla v nich sílu. Věděla, co dělá a můj spokojený úsměv ji znejistěl. Na chvíli se zarazila a překvapeně se na mne dívala. „Pokračuj," řekl jsem klidným hlasem a mírně jsem se pousmál. Umývala mně s ještě větším vztekem a silou, kůže mi začínala rudnout a příjemně hřát. Otočil jsem se a nastavil záda, ruce jsem opřel o okraj pod bradou. Znovu mně dřela a vnímal jsem, jak vztekle syčela. Musel jsem mít záda rudá, ale ani jsem se nepohnul a ona to vzdala. Prudce jsem se otočil a přidržel ji v pase. Lekla se a vyjekla. Instinktivně zvedla ruku, aby mně uhodila, ale zarazila se. Poprvé ten den jsem měl dobrou náladu a usmál jsem se. Kývnutím hlavy jsem poslal vojáky pryč. „No pokračuj," řekl jsem ironicky. „Jistě, abyste mně pak mohl dát zbít, že?" odsekla. Měla zvláštní hlas. Římanky jsem nesnášel i proto, že všechny měly nepříjemné písčité hlasy. Tenhle byl spíš hluboký. „K tomu nemusím mít důvod, jsi otrokyně," odpověděl jsem znovu s ironií v hlase. „Jak laskavé," odsekla potichu, ale už se na mě nedívala tak nenávistně. Její pohled sjel na moji hrud', rudou po jejím drhnutí houbou.

Zvedla znovu ruku a dotkla se jí. Cítil jsem, jak z ní sálá horkost. „Tebe to nebolelo?" zeptala se najednou šeptem. „Zapomněla si, s kým mluvíš!"

řekl jsem tvrdě a rukou jsem se dotkl jejího kruhu na krku. Zase jí plály
zlostí